

Arrest

nr. 252 775 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-P. LAVIGNE
Tongersesteenweg 15
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. LAVIGNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid als wettelijk samenwonende partner van een Belg.

1.2. Op 27 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.05.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische partner, de genaamde E.S. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;” Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...] 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond: - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 13.06.2020 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 7.12.2019. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen dat zij de referentiepersoon reeds twee jaar lang kent alsook hem minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- foto's zonder digitale data (toelichting met de hand geschreven door betrokkenen)*
- document “travel health insurance policy op naam van betrokkene dd. 26.07.2019*
- Go pass dd. 20.11.2019 van Sint-Truiden naar zone Brussel*

Gezien de aanvraag gezinshereniging is ingediend op 23.05.2020, zouden er dus reeds bewijzen moeten zijn vanaf 22.05.2018 om aan te tonen dat ze elkaar reeds 2 jaar vóór de aanvraag kennen.

Betrokkenen leggen foto's voor zonder digitale data, en geven een toelichting aangaande deze foto's. Zonder digitale data kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's exact genomen werden. De toelichtingen die betrokkenen schrijven worden aanzien als een verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten

niet in overweging genomen worden als bewijs dat betrokkenen elkaar daadwerkelijk al twee jaar kennen. Verder worden er nog een travel health insurance policy op naam van betrokkene en een Go Pass voorgelegd. Gezien deze documenten dateren van 26.07.2019 en 20.11.2019 zijn ze te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar al 2 jaar kennen.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Er is bijgevolg aan de hand van bovenstaande bewijzen onvoldoende aangetoond dat betrokkene een duurzame relatie onderhouden. Het verblijf aan betrokkene wordt daarom geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij zet in haar synthesesmemorie haar middelen uiteen als volgt:

“Wat betreft de argumentatie in rechte betreffende het eerste middel punt 2.1 van verweerder.

De argumentatie alsdat verzoeker niet alleen inhoudelijke kritiek levert, maar ook de motieven citeert vevat in de bestreden beslissing, daarbij blijkt gevend kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing, en dat hij daarom niet het vereiste belang zou hebben bij zijn betrokken kritiek, is absurd.

De kritiek van verzoeker is precies dat de bestreden beslissing niet genoegzaam gemotiveerd is;

Dat de materiële motiveringsplicht, gehanteerd door de bestreden beslissing, niet voldoende en fout is.

In dat verband weze opgemerkt dat artikel 14bis § 2, 1ste lid, ten 2de van de wet, spreekt over een geregistreerd partnerschap.

Het administratief dossier die een goedgekeurde wettelijke samenwoning bevat, is gelijk te stellen aan een geregistreerd partnerschap, en is een meer dan voldoende bewijs van een bewezen duurzame en stabiele partnerrelatie.

Bovendien is verzoeker formeel dat omwille van de bijgebrachte argumentatie en bewijsstukken, waarvoor hier expliciet opnieuw verwezen wordt naar de inhoud van het verzoekschrift en het stukkenbundel door hem neergelegd, zeer zeker bewezen is dat hij en zijn verloofde Emine SUADA elkaar meer dan twee jaar kenden voorafgaand aan hun aanvraag, en zij elkaar zelfs veel meer dan 3x hebben ontmoet gedurende een periode van veel meer dan 45 dagen.

Hiervoor wordt dus, het weze herhaald, uitdrukkelijk verwezen naar de inhoud van de argumentatie ontwikkeld door verzoeker in zijn verzoekschrift vanaf derde laatste alinea van zijn pagina 4, de pagina 5, de pagina 6, hier uitdrukkelijk hernomen.

Er ontbreken digitale data op de bijgebrachte foto's.

Dit enkel gegeven aannemen als veroorzakend een onvoldoend bewijs, is niet verantwoord en onjuist.

Het gegeven "digitaal" is nergens in wettelijke beschikkingen gestipuleerd.

Verzoeker en zijn verloofde hadden voor de getroffen beslissing geen kennis van de zogenaamde verplichting een digitale data. Zij waren ook niet in het bezit van fototoestellen of bevattend zulke digitale techniek.

Verzoeker is ook niet akkoord dat verweerder zijn bijgebrachte bewijzen kwalificeert of aanziet als verklaringen op eer, inzonderlijk de genomen foto's zonder digitale afprint en het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou toegelaten zijn, deze op hun feitelijkheid of waarachtigheid te mogen toetsen.

Rekening houdend met de geheelheid van het dossier, argumentatie en bijgebrachte stukken door verzoeken, kan en mag de Raad dat wel.

Verzoeker blijft er dus bij dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet op gedegen wijze heeft nagegaan of er hier sprake is van een duurzame relatie, die er ontegensprekelijk wel is.

De Raad kan rekening houdend met de ontwikkelde argumentatie en het neergelegde dossier, niet anders dan toegeven dat de Gemachtigde wel onredelijk oordeelde, alleen op basis van het feit dat de foto's niet digitaal zijn en geen afdoend bewijs zouden vormen.

Concluant en verzoeker, besluit dus dat zijn eerste middel wel ontvankelijk is en gegrond is, en dient aangenomen te worden.

Wat betreft punt 2.2, 2de middel.

Ook hier blijft verzoeker bij zijn standpunt dat zijn tweede middel ontvankelijk en gegrond is.

Ook hier kan de absurde redenering als zou verzoeker het vereiste belang ontberen om zijn argumentatie te ontwikkelen, niet gevolgd worden.

Even absurd en cynisch is de redenering als zou het feit dat de omstreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel bevat, niet als gevolg zou kunnen hebben een breuk in de gezinsrelaties.

Het mag evident zijn dat omwille van de reeds langdurige samenwoning van verzoeker en zijn verloofde, hier duidelijk sprake is van een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Alleen al in de politieverslagen, die zich in het administratief dossier bevinden, zijn getuigen hiervan.

De argumentatie als zou verzoekende partij niet aantonen dat hij zijn, niet alleen voorgehouden maar effectieve gezinsleven niet "elders" kan leiden, is bijzonder cynisch.

Zoals uiteengezet in het verzoekschrift is zijn verloofde geboren en getogen in België, woont haar familie hier, heeft zij hier een stabiel werknemerscontract, en had verzoekende partij in zijn geboorteland geen werk.

In die omstandigheden beweren dat het mogelijk moet zijn dat zijn verloofde hem zou vergezellen naar zijn land van herkomst, is onbetamelijk.

De raadslieden van verwerende partij gaan nu zelfs zo ver op hun bladzijde 13, om te stellen dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris terecht oordeelde dat dient te worden besloten tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten,

Verweerder brengt geen bijlage 20 bij.

Er werd niet beslist door verweerder dat verzoeker het grondgebied moet verlaten.

Er werd geen bevel verleend tot het verlaten van het grondgebied.

Ook het tweede middel, aangebracht en ontwikkeld door verzoeker, is ontvankelijk en gegrond.”

3.2. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet genoegzaam gemotiveerd is, dat de argumentatie dat zij niet alleen inhoudelijke kritiek levert, maar ook de motieven vervat in de bestreden beslissing citeert, daarbij blijk gevend kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing en dat zij daarom niet het vereiste belang zou hebben bij haar betrokken kritiek, absurd is, dat de absurde redenering zoals zou zij het vereiste belang ontberen om haar argumentatie te ontwikkelen, niet kan worden gevolgd, voert zij in wezen een schending van de formele motiveringsplicht aan, zoals ook blijkt uit haar verzoekschrift.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een andere familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar Belgische partner in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat voormeld artikel 40ter verwijst naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat partners dienen te bewijzen dat ze een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie onderhouden, dat het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten, met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon reeds een jaar samenwoonden voor de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, dat de wettelijke samenwoning dateert van 13 juni 2020 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon van 7 december 2019, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden, dat er dus niet kan worden gesteld dat zij reeds een jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf, dat de volgende bewijsstukken werden voorgelegd om aan te tonen dat de verzoekende partij de referentiepersoon reeds twee jaar lang kent alsook hem minstens drie keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen: foto's zonder digitale data met een door de verzoekende partij en de referentiepersoon met de hand geschreven toelichting, document "*travel health insurance policy*" van 26 juli 2019 op naam van de verzoekende partij, een go pass van Sint-Truiden naar zone Brussel van 20 november 2019, dat gezien de aanvraag gezinshereniging is ingediend op 23 mei 2020 er dus reeds bewijzen zouden moeten zijn vanaf 22 mei 2018 om aan te tonen dat ze elkaar reeds twee jaar voor de aanvraag kennen, dat de verzoekende partij en de referentiepersoon foto's voorleggen zonder digitale data en een toelichting geven aangaande deze foto's, dat zonder digitale data niet kan worden nagegaan wanneer deze foto's exact genomen werden, dat de toelichtingen die de verzoekende partij en de referentiepersoon schrijven aanzien worden als een verklaring op eer, dat gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs dat zij elkaar daadwerkelijk al twee jaar kennen, dat er verder nog een "*travel health insurance policy*" op naam van de verzoekende partij en een go pass worden voorgelegd, dat gezien deze documenten dateren van 26 juli 2019 en 20 november 2019 ze te recent zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar al twee jaar kennen, dat verder nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon een gemeenschappelijk kind hebben. De verwerende partij concludeert dat er bijgevolg aan de hand van bovenstaande bewijzen onvoldoende aangetoond is dat de verzoekende partij en de referentiepersoon een duurzame relatie onderhouden en dat daarom het verblijf aan de verzoekende partij wordt geweigerd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Door louter te stellen dat de bestreden beslissing niet genoegzaam is gemotiveerd, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Door louter te stellen dat het absurd is dat zij daarom niet het vereiste belang zou hebben bij haar betrokken kritiek, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk noch toont de verzoekende partij hiermee aan dat voornoemde vaststelling foutief is. Uit het voorgaande blijkt tevens dat de Raad een schending van de formele motiveringsplicht heeft onderzocht zodat de verzoekende partij niet langer belang heeft bij voornoemd betoog.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat de verzoekende partij en de partner met wie zij een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, op het ogenblik van indiening van de aanvraag, een duurzame en stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat zij ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens drie maal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op partners van een Belgische onderdaan.

3.6. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve

overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken die neergelegd werden. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verwerende partij (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist.

3.7. De verwerende partij motiveert omtrent het bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden, vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Vooreerst dateert de wettelijke samenwoning van 13.06.2020 en de daadwerkelijke inschrijving op hetzelfde adres als de referentiepersoon dateert van 7.12.2019. Nergens uit het dossier blijkt dat zij voorheen, desgevallend in het buitenland, reeds samenwoonden. Er kan dus niet worden gesteld dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid wenst aan te tonen dat zij de referentiepersoon reeds twee jaar lang kent alsook hem minstens 3 keer te hebben ontmoet met een minimum van 45 dagen, werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- foto's zonder digitale data (toelichting met de hand geschreven door betrokkenen)
- document “travel health insurance policy op naam van betrokkene dd. 26.07.2019
- Go pass dd. 20.11.2019 van Sint-Truiden naar zone Brussel

Gezien de aanvraag gezinshereniging is ingediend op 23.05.2020, zouden er dus reeds bewijzen moeten zijn vanaf 22.05.2018 om aan te tonen dat ze elkaar reeds 2 jaar vóór de aanvraag kennen.

Betrokkenen leggen foto's voor zonder digitale data, en geven een toelichting aangaande deze foto's. Zonder digitale data kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's exact genomen werden. De toelichtingen die betrokkenen schrijven worden aanzien als een verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden als bewijs dat betrokkenen elkaar daadwerkelijk al twee jaar kennen. Verder worden er nog een travel health insurance policy op naam van betrokkene en een Go Pass voorgelegd. Gezien deze documenten dateren van 26.07.2019 en 20.11.2019 zijn ze te recent om aan te tonen dat betrokkenen elkaar al 2 jaar kennen.

Verder blijkt er nergens uit het administratief dossier dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

Er is bijgevolg aan de hand van bovenstaande bewijzen onvoldoende aangetoond dat betrokkenen een duurzame relatie onderhouden.”

3.8. De verzoekende partij betwist geenszins dat niet kan worden vastgesteld dat zij en de referentiepersoon reeds een jaar samenwonend waren voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf, noch dat zij en haar partner geen gemeenschappelijk kind hebben. De verzoekende partij meent echter enerzijds dat de “goedgekeurde wettelijke samenwoning” een meer dan voldoende bewijs is van een bewezen duurzame en stabiele partnerrelatie en anderzijds dat omwille van de bijgebrachte argumentatie en bewijsstukken zeer zeker bewezen is dat zij en haar verloofde elkaar meer dan twee jaar kenden voorafgaand aan hun aanvraag en zij elkaar zelfs veel meer dan drie keer hebben ontmoet gedurende een periode van veel meer dan 45 dagen, waarbij ze tevens de motieven van de bestreden beslissing betwist.

3.9. De verzoekende partij stelt in dit verband vooreerst dat artikel 14*bis* (lees: 40*bis*), §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet spreekt over een geregistreerd partnerschap, dat het administratief dossier een goedgekeurde wettelijke samenwoont bevat die gelijk te stellen is aan een geregistreerd partnerschap en meer dan voldoende bewijs van een bewezen duurzame en stabiele partnerrelatie is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner op 7 december 2019 een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd die na een onderzoek schijnsamenwoning werd geregistreerd in het rijksregister.

Artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de verzoekende partij een geregistreerd partnerschap heeft met mevrouw E.S. van Belgische nationaliteit. Het geregistreerd partnerschap op zich volstaat echter niet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. De partners die een geregistreerd partnerschap hebben gesloten moeten hiertoe, overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aan verschillende voorwaarden voldoen. Eén van deze voorwaarden is, op één van de drie in voormeld artikel voorziene mogelijkheden, het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aantonen. Het wel degelijk kunnen registreren van de verklaring van wettelijke samenwoning nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476*bis* en 1476*quater* van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, is niet één van de drie in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde mogelijkheden om het duurzaam en stabiel karakter van het partnerschap aan te tonen. Het feit dat een verklaring van wettelijke samenwoning pas is geregistreerd nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig de artikelen 1476*bis* en 1476*quater* van het Burgerlijk Wetboek een onderzoek gevoerd had naar een schijnsamenwoning, verhindert niet dat de verzoekende partij, om te kunnen worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie/Belg ook nog het bewijs moet leveren aan de verwerende partij dat de relatie duurzaam en stabiel is, dit conform artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, tweede lid, a) van de Vreemdelingenwet. De procedure bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en die bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen complementaire procedures.

3.10. Waar de verzoekende partij meent dat omwille van de bijgebrachte argumentatie en bewijsstukken, waarvoor hier expliciet opnieuw verwezen wordt naar de inhoud van het verzoekschrift en de stukkenbundel door haar neergelegd, zeer zeker bewezen is dat zij en haar verloofde E.S. elkaar meer dan twee jaar kenden voorafgaand aan hun aanvraag, dat zij elkaar zelfs veel meer dan drie keer hebben ontmoet gedurende een periode van veel meer dan 45 dagen, wijst de Raad erop dat het louter niet eens zijn met de appreciatie van de gemachtigde niet volstaat om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of ontcrachten. In de mate dat zij met haar verwijzing naar de inhoud van het verzoekschrift en de stukkenbundel zou aansturen op een herbeoordeling, herhaalt de Raad dat hij enkel de bevoegdheid heeft om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist. Uit wat volgt, zal blijken dat de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn. De Raad wijst erop dat een algemene verwijzing naar de inhoud van het verzoekschrift en de stukkenbundel niet volstaat om aannemelijk te maken dat de motieven van de bestreden beslissing foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.11. De verzoekende partij verwijst verder nog uitdrukkelijk naar de inhoud van de argumentatie ontwikkeld in haar verzoekschrift vanaf de derde laatste alinea van pagina vier tot en met pagina zes. Dat betoog luidt als volgt:

“D.V.Z. meent, ten onrechte dat dit bewijs niet geleverd werd omdat de bijgebrachte foto's geen digitale data vermelden. Nochtans wijst het ganse dossier er op dat verzoeker zijn lief, Mevrouw E.S. (...), inderdaad reeds kende voor 22 mei 2018. Zo blijkt heel duidelijk uit de ondervragingen van beide betrokkenen door de Politie van Sint- Truiden op 11 februari 2020 en 12 februari 2020, dat de verklaringen zeer overeenstemmend zijn, en terecht zeer geloofwaardig, dat zij elkaar reeds kenden sedert 2014.... Mevrouw E.S. (...) was toen op vakantie bij haar grootouders in Pristina. Zij was daar toen met haar ouders, broers en zussen. Zij was toen 17 jaar en verzoeker 15 jaar. E.S. (...) is toen twee maanden in Pristina gebleven. Verzoeker betoonde haar toen reeds zijn liefde. Zij hebben er de

eerste keer gekust op 20 augustus 2014. Zij zagen elkaar de dag nadien nog. Vanaf toen was het "aan" tussen hen. Zij hebben elkaar dan terug gezien in levende lijve in juni 2016 in Düsseldorf. Zij hebben er elkaar een week gezien. Toen hebben zij gekust. In 2016 heeft verzoeker en E.S. (...) beiden tegen hun ouders gezegd dat zij "vriendjes" waren. In de zomer van 2017 is Mevrouw E.S. (...) opnieuw op vakantie naar Kosovo gegaan. Zij er is er een maand gebleven bij haar oma. Verzoeker en mevrouw E.S. (...) trokken veel met elkaar op. Het ging zelfs zo ver dat toen verzoeker samen met zijn ouders in november 2017 verhuisd is naar Servië, meer bepaald de gemeente Knusevac, Mevrouw E.S. (...), samen met haar familie, vanaf dan, nl. vanaf de zomer 2018, op verlof gingen in de gemeente Knusevac in Servië, om de jonge geliefden toe te laten elkaar dan te zien. Toen is Mevrouw E.S. (...) een ganse maand in Knusevac gebleven. In 2019 ging Mevrouw E.S. (...) zelfs twee keer naar Knusevac. Een eerste keer op 8 maart. E.S. (...) had toen verlof. Tijdens die vakantie hebben zij beslist zich officieel te verloven, hetgeen kenbaar werd gemaakt aan de ouders op 9 maart 2019. Mevrouw E.S. (...) keerde weer eens terug op 18 juli 2019 naar Knusevac tot 20 juli 2019. Er werd een groot verlovingsfeest gehouden. In de verklaringen t.a.v. de politie afgelegd door Mevrouw E.S. (...) specificeert zij dat zij reeds een beetje verliefd was op verzoeker in de zomervakantie van 2014 en specificeert dat zij tegen het einde van die vakantie met verzoeker iets ging eten in een restaurant bij Shaban. De twee jonge mensen hielden twee jaar lang contact via Skype en chatsessies en in 2016 zagen zij elkaar terug in de zomervakantie in Duitsland. Alwaar zij elkaar één week zagen. In de zomer, meer bepaald juli 2017, was Mevrouw E.S. (...) weer een hele maand met haar ouders op vakantie in Kosovo en zag zij verzoeker weer een volle maand. In 2018, na het overlijden van haar grootouders is Mevrouw E.S. (...) samen met haar ganse familie op verlof in Servië geweest, en waar zij een ganse maand lang haar lief, verzoeker, ontmoette. Dat verzoeker Mevrouw E.S. (...) dus al kent en verliefd op haar is sinds 2014. Dus veel meer dan twee jaar! Dat hij haar veel meer dan 3 keer heeft ontmoet. Dat hij haar veel meer dan 45 dagen heeft ontmoet. Dat hij haar in 2014 - twee maanden, of 90 dagen - heeft ontmoet. Dat hij haar in 2016 een ganse week zag in Düsseldorf. Dat hij haar in 2017 een maand of 30 dagen zag in Kosovo. Dat hij haar in 2018 een maand of 30 dagen zag in Kosovo - Knusevac. Dat er een verlovingsfeest was van 18 juli 2019 tot en met 20 juli 2019 in Knusevac.

Dat enkel en alleen motiveren dat verzoeker het bewijs niet levert omdat de bijgebrachte foto's geen digitale data vermelden, absoluut niet kan en onvoldoende is. Verzoeker en zijn verloofde wisten uiteraard niet toen zij hun aanvraag deden dat zij bij het afprinten van foto's een digitale datum moesten hebben. Welnu, verzoeker brengt nu bij zijn begeleidende stukken de foto's wel bij met een digitale datum! Hij brengt nu bij 2 foto's van 18 mei 2016 en maart 2016, en internetcontact tussen hem en zijn verloofde - drie bladzijden van, van 11 januari 2016 (stuk nr. 15). Hij brengt bij internetcontact met zijn verloofde van 13 april 2017 - drie baldzijden (stuk nr. 16). Hij brengt bij 2 foto's genomen in Kosovo op 05 juli 2017 en 15 juli 2017 (stuk nr. 17). Hij brengt bij vakantiefoto van 7 juli 2018 - 21u31 in Knusevac (stuk nr. 18). Hij brengt bij 2 foto's in Knusevac van 10 maart 2019 en 09 maart 2019 (stuk nr. 19). Hij brengt bij 2 foto's van verlovingsfeest van 20 juli 2019 met uurvermelding (stuk nr. 20). Hij brengt bij 3 afprinten van internetverkeer van 19 maart 2019 tot 24 maart 2019 (stuk nr. 21). Hij brengt bij 13 foto's van verlovingsfeest, internetverkeer, etc. van 23 en 24 juli 2019, ondermeer foto's van verlovingsfeest (stuk nr. 22). Hij brengt bij uit 2019 stukken van de busreis vanuit Kosovo naar België op 27 juli 2019, tickets van busfirma Lasta-Eurolines en foto's (stuk nr. 23). Hij brengt bij 3 bladzijden van 27 juli 2019 van reservaties bij Lasta, foto's op bus, een gezondheidsverzekering van 26 juli 2019 (stuk nr. 24). Hij brengt bij foto's van 2019, 01 september 2019, 17 november 2019, 23 juli 2019, 23 juni 2019 (stuk nr. 25). De bewijzen zijn overweldigend. Deze van de hand wijzen wegens in eerste instantie niet-vermelding van digitale data, kan absoluut niet, zeker nu niet meer, nadat deze thans wel worden bijgebracht. De beslissing werd dus niet afdoende gemotiveerd."

3.12. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende bewijsstukken heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij mevrouw E.S. reeds twee jaar lang kent alsook haar minstens drie keer heeft ontmoet met een minimum van 45 dagen: foto's zonder digitale data met een door de verzoekende partij en de referentiepersoon met de hand geschreven toelichting, een document "travel health insurance policy" van 26 juli 2019 op naam van de verzoekende partij en een go pass van Sint-Truiden naar zone Brussel van 20 november 2019. Dit wordt geenszins door de verzoekende partij betwist. De Raad merkt op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift en haar synthesesmemorie niet aannemelijk maakt dat zij ook andere stukken heeft voorgelegd die de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening heeft genomen. De verzoekende partij wijst met voorgaand betoog echter wel op "het ganse dossier" en op de ondervragingen door de politie van Sint-Truiden op 11 februari 2020 en 12 februari 2020, waaruit haar hierboven uiteengezet feitenrelaas blijkt. De verzoekende partij bracht tevens ter gelegenheid van haar verzoekschrift, waar zij in haar synthesesmemorie expliciet naar verwijst, foto's bij

“met een digitale datum”, bewijzen van internetcontacten tussen haar en haar partner en bewijzen betreffende door haar gemaakte reizen, zoals onder meer bustickets, reservaties en een gezondheidsverzekering.

Met haar betoog zoals uiteengezet in punt 3.11. gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet toekwam om te bewijzen een naar een behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij beweert ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet dat zij verslagen van de ondervragingen door de politie van Sint-Truiden in het kader van haar aanvraag zou hebben voorgelegd, zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Indien de verzoekende partij deze stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De loutere aanwezigheid van de stukken in het administratief dossier volstaat niet opdat de verwerende partij gehouden zou zijn ze mee in rekening te nemen of hierover te motiveren bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging. Door louter te verwijzen naar de ondervragingen door de politie van Sint-Truiden en haar relatie op grond hiervan toe te lichten, slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in om aan te tonen dat de motieven van de thans bestreden beslissing foutief, dan wel kennelijk onredelijk zijn. De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing slechts gemotiveerd dient te worden over de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde documenten, daar het aan haar toekwam om te bewijzen dat zij een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook onder verwijzing naar de verklaringen van haar en haar partner die blijken uit de voornoemde verslagen, waaruit volgens haar blijkt dat zij elkaar reeds meer dan twee jaar kennen en elkaar veel meer dan drie keer en gedurende meer dan 45 dagen hebben ontmoet, niet dienstig betogen dat enkel en alleen motiveren dat zij het bewijs niet levert omdat de bijgebrachte foto's geen digitale data vermelden, absoluut niet kan en onvoldoende is.

Waar de verzoekende partij ter gelegenheid van haar synthesesmemorie expliciet verwijst naar de foto's met een digitale datum, evenals andere stukken ter staving van hun duurzame en stabiele partnerrelatie, die zij bij haar verzoekschrift voegde, gaat zij eraan voorbij dat deze stukken, behoudens enkele foto's doch zonder digitale datum en de gezondheidsverzekering waarover wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Nu de Raad in onderhavig beroep enkel een marginale wettigheidstoetsing kan doorvoeren, kan hij geen rekening houden met de bij het verzoekschrift voorgelegde stukken. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, herhaalt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de bewijzen overweldigend zijn, dat deze afwijzen wegens in eerste instantie niet-vermelding van digitale data, absoluut niet kan, zeker nu niet meer nadat thans deze wel worden bijgebracht en dat de beslissing dus niet afdoende is gemotiveerd.

3.13. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij ten onrechte meent dat het bewijs niet geleverd werd omdat de bijgebrachte foto's geen digitale data vermelden, dat er digitale data ontbreken op de bijgebrachte foto's, dat dit enkel gegeven aannemen als veroorzakend een onvoldoend bewijs, niet verantwoord en onjuist is, dat het gegeven “digitaal” nergens in wettelijke beschikkingen

gestipuleerd is, dat zij en haar verloofde voor de getroffen beslissing geen kennis van de zogenaamde verplichting van digitale data hadden, dat zij uiteraard niet wisten toen zij hun aanvraag deden dat zij bij het afprinten van foto's een digitale datum moesten hebben, dat zij ook niet in het bezit waren van foto's of bevattingen van digitale techniek, dat zij niet akkoord is dat de verwerende partij haar bijgebrachte bewijzen kwalificeert of aanziet als verklaringen op eer, inzonderlijk de genomen foto's zonder digitale afprint en het de Raad niet toegelaten zou zijn, deze op hun feitelijkheid of waarachtigheid te mogen toetsen, dat de Raad, rekening houdend met de geheelheid van het dossier, argumentatie en door haar bijgebrachte stukken, dat wel kan en mag, dat de gemachtigde niet op gedegen wijze heeft nagegaan of er hier sprake is van een duurzame relatie, die er ontegensprekelijk wel is, dat de Raad rekening houdend met de ontwikkelde argumentatie en het neergelegde dossier, niet anders kan dan toegeven dat de gemachtigde wel onredelijk oordeelde, alleen op basis van het feit dat de foto's niet digitaal zijn en geen afdoend bewijs zouden vormen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij foto's voorlegt zonder digitale data en een toelichting geeft aangaande deze foto's, dat zonder digitale data niet kan worden nagegaan worden wanneer deze foto's exact werden genomen, dat de toelichtingen die de verzoekende partij en haar partner schrijven worden aanzien als een verklaring op eer, dat gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs dat de verzoekende partij en haar partner elkaar daadwerkelijk al twee jaar kennen, dat er nog een travel health insurance policy op naam van de verzoekende partij en een go pass worden voorgelegd, dat deze documenten, gezien de documenten dateren van 26 juli 2019 en 20 november 2019, te recent zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij en haar partner elkaar al twee jaar kennen.

Door louter te stellen dat enkel het ontbreken van digitale data op de bijgebrachte foto's als veroorzakend een onvoldoende bewijs niet verantwoord en onjuist is, dat de gemachtigde wel onredelijk oordeelde, alleen op basis van het feit dat de foto's niet digitaal zijn en geen afdoend bewijs zouden vormen, maakt zij niet aannemelijk dat en waarom het foutief of onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat zonder digitale data niet kan worden nagegaan wanneer deze foto's exact genomen werden noch op welke wijze de verwerende partij zonder digitale data dan wel had kunnen afleiden van wanneer de foto's dateren. Het is niet foutief of onredelijk van de verwerende partij om in het onderzoek of de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar reeds twee jaar voor de aanvraag kennen foto's zonder digitale data buiten beschouwing te laten daar niet kan worden nagegaan wanneer deze foto's exact genomen werden. Dit geldt des te meer nu uit de motieven van de bestreden beslissing tevens blijkt dat de verzoekende partij ter verduidelijking van deze foto's geschreven toelichtingen voorlegde die worden aanzien als een verklaring op eer en dat gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar daadwerkelijk al twee jaar kennen, vaststellingen die de verzoekende partij, zoals zal blijken uit wat volgt, niet weerlegt. De Raad merkt verder nog op dat de verwerende partij ook de andere voorgelegde stukken heeft onderzocht, doch aan de hand van de voorlegde bewijzen concludeerde dat onvoldoende aangetoond is dat de verzoekende partij en de referentiepersoon een duurzame relatie onderhouden, zodat geenszins blijkt dat enkel het ontbreken van digitale data op de bijgebrachte foto's tot deze conclusie heeft geleid.

De verzoekende partij kan worden gevolgd dat het gegeven "digitaal" nergens in wettelijke beschikkingen gestipuleerd is. De Raad herhaalt dat de vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken die neergelegd werden. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren. Het komt de Raad niet foutief noch kennelijk onredelijk voor om indien foto's worden overgemaakt als bewijs van een duurzame relatie, te stellen dat deze niet aanvaard kunnen worden als bewijs daar zonder digitale data niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's exact genomen zijn. In de mate dat zij meent dat zij en haar verloofde voor de getroffen beslissing geen kennis van de zogenaamde verplichting van digitale data hadden, dat zij ook niet in het bezit waren van foto's of bevattingen van digitale techniek, toont zij niet aan, nu het aan haar toekomt om te bewijzen een naar een behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden, dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om, in het licht van het onderzoek of

de verzoekende partij de referentiepersoon reeds twee jaar kent, te stellen dat zonder digitale data niet kan worden nagegaan worden wanneer de foto's exact werden genomen. Betreffende het betoog dat zij ook niet in het bezit waren van fototoestellen of bevattend zulke digitale techniek, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het verzoekschrift wel in de mogelijkheid blijkt om foto's met digitale data voor te leggen, zodat haar betoog niet ernstig is.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet akkoord is dat de verwerende partij haar bijgebrachte bewijzen kwalificeert of aanziet als verklaringen op eer, inzonderlijk de genomen foto's zonder digitale afprint, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing slechts blijkt dat de toelichtingen die de verzoekende partij en haar partner schreven – aangaande de voorgelegde foto's – worden aanzien als een verklaring op eer, dat deze documenten, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs dat de verzoekende partij en haar partner elkaar daadwerkelijk al twee jaar kennen. Door louter niet akkoord te gaan met deze kwalificatie, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn noch toont zij aan dat de verwerende partij de genomen foto's *in casu* aanziet als verklaringen op eer.

Door voor te houden dat er ontegensprekelijk sprake is van een duurzame relatie, toont de verzoekende partij aan dat ze het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing doch weerlegt noch ontkracht ze hiermee te motieven of toont ze hiermee aan dat de motieven foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij *“niet op een gedegen wijze heeft nagegaan of er hier sprake is van een duurzame relatie”*.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.15. De verzoekende partij betoogt tot slot in het licht van artikel 8 van het EVRM dat de redenering dat het feit dat de omstreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel bevat geen breuk in de gezinsrelaties als gevolg zou kunnen hebben, absurd en cynisch is, dat het evident mag zijn dat omwille van de reeds langdurige samenwoning van de verzoekende partij en haar verloofde hier duidelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat alleen al de politieverslagen die zich in het administratief dossier bevinden hiervan getuigen zijn, dat de argumentatie als zou zij niet aantonen dat zij haar niet alleen voorgehouden maar effectieve gezinsleven niet elders kan leiden bijzonder cynisch is, dat haar verloofde geboren en getogen is in België, hier een stabiel werknemerscontract heeft en haar familie hier woont, dat zij geen werk had in haar geboorteland, dat in die omstandigheden beweren dat het mogelijk moet zijn dat haar verloofde haar zou vergezellen naar haar land van herkomst onbetamelijk is, dat de verwerende partij nu zelfs zo ver gaat om te stellen dat de gemachtigde terecht oordeelt dat dient te worden besloten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij geen bijlage 20 bijbrengt, dat er niet werd beslist dat zij het grondgebied dient te verlaten, dat er geen bevel werd verleend tot het verlaten van het grondgebied.

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat wordt ontkend dat er een wettelijke band is tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, maar wel dat onvoldoende aangetoond is dat zij een duurzame relatie onderhouden. Nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de wettelijke band tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon momenteel wordt betwist, kan in deze zaak en in deze stand van het geding het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet worden uitgesloten.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu verwijst de verzoekende partij naar de langdurige samenwoning met haar verloofde, dat haar verloofde geboren en getogen is in België, hier een stabiel werknemerscontract heeft en haar familie hier woont en dat zij geen werk had in haar geboorteland. Zij toont hiermee geenszins *in concreto* aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven samen opnieuw op te bouwen of verder te zetten. Immers staat het haar partner vrij om haar arbeidsovereenkomst in België op te zeggen en in het land van herkomst een nieuwe job te zoeken en kan zij via de moderne communicatiekanalen contact onderhouden met haar familie in België of haar familie in België komen bezoeken, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij toont het bestaan van concrete hinderpalen om het voorgelaten gezinsleven elders te voeren niet aan. Het betoog van de verzoekende partij dat deze vaststelling bijzonder cynisch is, doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij evenmin aan dat in de aangevoerde omstandigheden beweren dat het mogelijk moet zijn dat haar verloofde haar zou vergezellen naar haar land van herkomst onbetamelijk is.

3.17. Daarnaast merkt de verzoekende partij terecht op dat door de verwerende partij niet werd beslist dat zij het grondgebied moet verlaten. Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen éénmalig het tegendeel voorhoudt, gaat het om een materiële vergissing. Nu er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen

hebben. Door louter te stellen dat deze redenering absurd en cynisch is, toont de verzoekende partij niet aan dat deze vaststelling foutief is of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

3.18. Ten slotte wordt erop gewezen dat het de verzoekende partij vrijstaat om een nieuwe verblijfsaanvraag tot gezinshereniging in te dienen die gestaafd is met de nodige bewijsstukken wanneer zij meent te voldoen aan de voorwaarde van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

3.19. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.20. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER